

ἀνευ φόβου εἰς τὴν ἄπειρον ἐκείνην σκοτίαν, τὴν καλύπτουσαν ἐν βαθείᾳ σιγῇ τὴν κοιλάδα, ἧς τὴν φοβερὰν ἡρεμίαν οὔτε πτηνοῦ ἐτάρασσε πτησις οὔτε θηρίου διέκοπτε βρυχηθμός.

Καθ' ὅλην αὐτὴν τὴν νύκτα ἡ κ. Ἄουδᾶ, πλήρης ἀγωνίας καὶ ἀπαισιῶν προαισθημάτων, περιεπλανήθη κατὰ τὰ ἄκρα τοῦ λειμῶνος, ἡ δὲ φαντασία της ἔφερεν αὐτὴν μακρὰν καὶ μυρίου ἀνέπλαττεν αὐτῇ κινδύνους. Ἄνεκδιήγητον εἶνε τί ὑπέφερε κατὰ τὰς μακρὰς καὶ ἀτελευτήτους ἐκείνας ὥρας.

Ὁ Φίξ ἔμενε ἀκίνητος εἰς τὴν θέσιν του, ἀλλ' οὐδ' αὐτὸς ἐκοιμάτο. Στιγμὴν τινα ἀνθρωπὸς τις τὸν ἐπλησίασε καὶ τῷ ἐλάλησε μάλιστα, ἀλλ' ὁ πρᾶκτωρ τὸν ἀπέπεμψεν, ἀπαντήσας δι' ἀρνητικῷ νεύματος εἰς τοὺς λόγους του.

Οὕτω παρήλθεν ἡ νύξ, καὶ τὴν πρωτὰν ὁ ἡμισέστος τοῦ ἡλίου δίσκος ἀνέτειλεν εἰς διμυχλώδη ὄριζοντα. Οὐχ ἦττον τὸ βλέμμα ἠδύνατο νὰ ἐκταθῇ εἰς ἀπόστασιν δύο μιλίων. Ἄλλ' ἡ μεσημβρία, πρὸς ἣν εἶχε διευθυνθῇ ὁ Φιλέας Φόγ μετὰ τοῦ μικροῦ ἀποσπάσματος ἦτο πάντα ἔρημος.

Τὴν ἐβδόμην ὥραν τῆς πρωίας ὁ λοχαγός, λίαν ἀνήσυχος, δὲν ἤξευρε τί νὰ πράξῃ. Νὰ στείλῃ καὶ ἄλλο ἀπόσπασμα εἰς βοήθειαν τοῦ πρώτου; Νὰ θυσιάσῃ καὶ νέους ἀνδρας, ἐλαχίστην ἔχων πιθανότητα νὰ σώσῃ τοὺς θυσιασθέντας ἤδη; Ἄλλ' ὁ δισταγμός του ὀλίγον διήρκεσε· καλῶν δὲ διὰ νεύματος ἕνα τῶν ὑπολοχαγῶν του, ἔδιδεν ἤδη αὐτῷ τὴν διαταγὴν νὰ προδῇ εἰς κατασκόπευσιν πρὸς νότον, ὅτε αἴφνης ἠκούσθησαν πυροβολισμοί. Σύνθημα ἦτο ἄρα γε; Οἱ στρατιῶται ὤρμησαν ἔξω τοῦ φρουρίου, καὶ εἶδον εἰς ἀπόστασιν ἡμίσεος μιλίου μικρὸν τι στῆφος ἐπανερχόμενον ἐν τάξει, ἡγουμένου τοῦ κ. Φόγ, καὶ βαίνοντος παρ' αὐτῷ τοῦ Πονηρίδου καὶ τῶν ἄλλων δύο ὁδοιπόρων, σωθέντων ἐκ τῶν χειρῶν τῶν Σιού.

Δέκα μίλια μακρὰν τοῦ φρουρίου Καίρνε συνεκροτήθη μάχη. Ὀλίγας στιγμὰς πρὸ τῆς ἀφίξεως τοῦ ἀποσπάσματος ὁ Πονηρίδης καὶ οἱ δύο του σύντροφοι ἐπάλαιον ἤδη κατὰ τῶν φυλάκων των, καὶ ὁ γάλλος εἶχε καταβάλει τρεῖς διὰ τῶν πυγμῶν του, ὅτε ὁ κύριός του καὶ οἱ στρατιῶται ἔφθασαν εἰς βοήθειάν των.

Πάντες, σωτῆρες καὶ σωθέντες, ἐγένοντο δεκτοὶ ἐν κραυγαῖς ἀγαλλιᾶσεως, καὶ ὁ Φιλέας Φόγ διένειμεν εἰς τοὺς στρατιώτας τὴν ἀμοιβήν, ἣν τοῖς εἶχεν ὑποσχεθῆ, ἐνῶ ὁ Πονηρίδης ἐπανελάμβανε, οὐχὶ πάντῃ ἀδίκως:

— Χωρὶς ἄλλο, πολὺ στοιχίζω τοῦ αὐθέντου μου!

Ὁ Φίξ ἐθεώρει σιωπηλὸς τὸν κ. Φόγ, καὶ δύσκολον θὰ ἦτο ν' ἀναλύσῃ τις τὰ ἐν αὐτῷ ἀντιμαχόμενα αἰσθήματα. Ἡ δὲ κ. Ἄουδᾶ ἐδραζε τὴν χεῖρα τοῦ εὐπατρίδου καὶ ἔσφιγγεν αὐτὴν ἀφώνως διὰ τῶν χειρῶν της.

Ὁ Πονηρίδης ἐν τούτοις, ἄμ' ἀφιχθεὶς, ἐζήτησε τὴν ἀμαξοστοιχίαν, ἐλπίζων ὅτι θ' ἀνεύρισκεν αὐτὴν ἐν τῷ σταθμῷ, ἐτοίμην ν' ἀναχωρήσῃ εἰς Ὀμάχαν, καὶ ὅτι θὰ ἐκερδαίνετο ὁ ἀπολεσθεὶς χρόνος.

— Ἡ ἀμαξοστοιχία! ἡ ἀμαξοστοιχία! ἀνέκραξεν.

— Ἄνεχώρησεν! ἀπήντησεν ὁ Φίξ.

— Καὶ ἡ ἐπομένη πότε ἐρχεται; ἠρώτησεν ὁ Φιλέας Φόγ.

— Τὸ βράδν μόλις.

— Ἄ! ἀπήντησε μόνον ὁ ἀπαθὴς Ἄγγλος.

[Ἐπειτα συνέχισα.]

Η ΤΑΥΤΟΤΗΣ

διήγημα Ἐδγάρδου Πόου.

Τὸ αἰσθημά μου πρὸς τὴν Μορέλλαν ἦτο δλόψυχός τις, ἀλλὰ καὶ ἱκανῶς ἰδιότροπος ἀγάπη. Συναντήσας τὴν κόρην ταύτην πρὸ τινῶν ἐτῶν ἠσθάνθην ἀμέσως τὴν καρδίαν μου φλεγομένην. Ἡ φλόξ ὅμως αὕτη οὐδὲν εἶχε πρὸς τὸν ἔρωτα κοινόν· ἡ δὲ ἀδημονία μου ἠῤῥξανε καθ' ἐκάστην ἐκ τῆς πεποιθήσεως, ὅτι οὔτε τὸ εἶδός της ἤθελον δυνηθῆ ποτε νὰ ὀρίσω, οὔτε τὴν σφοδρότητα αὐτῆς νὰ κατευνάσω. Ὅπως δὴποτε ἡ συμπάθεια ἡμῶν ἦτο ἀμοιβαία καὶ ἀπέληξεν μετ' οὐ πολὺ εἰς γάμον. Οὐδέποτε ὠμίλησα εἰς τὴν Μορέλλαν περιπαθῶς ἢ ἐζήτησα παρ' αὐτῇ ἐρωτικὰς συγκινήσεις. Ἡ σύζυγός μου ἐν τούτοις μόνον μέλημα εἶχε πῶς νὰ μ' εὐχαριστήσῃ καὶ φεύγουσα πᾶσαν ἄλλην κοσμικὴν φροντίδα κατεγίνετο ἀποκλειστικῶς εἰς τοῦτο. Τὸ κατ' ἐμὲ δὲν ἠδύναμην νὰ λογισθῶ, ἐν ἀρχῇ τοῦλάχιστον, δυστυχής. Ἡ περιέργεια μεθ' ἧς ἐζήτητον νὰ ἐμβατεύσω εἰς τῶν ἰδίων μου αἰσθημάτων τὸ μυστήριον ἐφυγάδευε τὴν πληξίν, τὰ δὲ κατέχοντά με ὄνειρατα ἦσαν πιθανῶς προτιμότερα τῆς συνήθους πεζῆς εὐδαιμονίας.

Ἡ πολυμάθεια τῆς Μορέλλας ἦτο ἐκ τῶν ἀσυνήθων, τοῦ δὲ πνεύματός της ἡ πτῆσις πολλάκις ἀκαταμέτροτος, ὥστε συναναστρεφόμενος μετ' αὐτῆς εἶχον ἦθος μαθητοῦ. Πρέπει ὅμως νὰ εἶπω ὅτι ἡ σύζυγός μου ἀνατραφεῖσα ἐν Πρεσβούργῳ εἶχε πρὸ πάντων ἐπιδοθῆ εἰς τὴν μελέτην τῶν μυστικιστῶν ἐκείνων γερμανῶν συγγραφέων, ὧν τὰ ὑπερβατικὰ ὄνειροπολήματα ὑπῆρξαν ἡ πρώτη οὕτως εἶπειν ἐξάνθησις τῆς γερμανικῆς φιλολογίας. Τὰ τοιαῦτα παρακμάσαντα ἤδη ἔργα ἦσαν, ἀγνοῶ πῶς, τὰ εὐνοούμενα καὶ διηνεκῆ τῆς Μορέλλας ἀναγνώσματα. Ἄν δὲ κατέστησαν μετ' ὀλίγον καὶ ἰδικὰ μου, τοῦτο πρέπει ν' ἀποδοθῇ εἰς μόνην τὴν πασιγνώστον καὶ παντοδύναμον ἐπιρροὴν τῆς ἔξεως καὶ τοῦ αἰετοῦ τῶν ὀφθαλμῶν παραδείγματος. Ἄλλὰ μὴ ὑπαρχούσης, φαίνεται, παρ' ἐμοὶ προδιαθέσεως πρὸς τὸν μυστικισμόν, αἱ ἀναγνώσεις αὐταὶ ὀλίγον ἐπενήργουν ἐπὶ τῆς διανοίας μου καὶ ἔτι

ὀλιγώτερον ἐπὶ τῆς διαγωγῆς. Πεπειθώς εἰς τοῦτο ἠκολούθηον τὴν γυναῖκά μου τυφλῶς καὶ ἀφρόως εἰς τὰς ἐρεβώδεις στοάς τοῦ μυστικοῦ λαβυρίνθου. Προϊόντος ἐν τούτοις τοῦ χρόνου, μοὶ συνέβαινε πολλάκις, ἐνῶ ἔκυπτον ἐπὶ τῶν κατηραμένων ἐκείνων σελίδων, νὰ αἰσθανθῶ ἐγειρόμενον ἐν ἐμοὶ τὸν διψαλέον δαίμονα τῆς μεταφυσικῆς περιεργείας. Ἡ Μορέλλα ἐστήριξε τότε τὴν χεῖρά της ἐπὶ τῆς ἰδικῆς μου καί, ἀνακινούσα τὴν τέφραν τῆς παρωχημένης φιλοσοφίας, συνέλεγεν ἐν αὐτῇ καὶ μοὶ ἀπήγγελλε σοβαροῦς τινὰς καὶ παραδόξους χρησμούς, ὧν πᾶσα λέξις ἐνεχαράσσετο ἐν τῇ μνήμῃ μου ὡς εἰς μαρμαρίνῃ πλάκα. Ἐπὶ ὥρας ὀλοκλήρους ἠκροώμην ὡς ἐν ὄνειρῳ τὴν μελωδίαν τῆς φωνῆς της, μέχρις οὗ οἱ γλυκύτετοι ἐκείνοι φθόγγοι μοὶ ἐπροξένουν ἐπὶ τέλους εἰδός τι ῥίγους, ὡς οὐδὲν ἔχοντες κοινὸν πρὸς οὐδένα ἄλλον ἐπὶ τῆς γῆς ἔχον. Ἡ ἠδονή μου μετεβάλλετο οὕτω εἰς βᾶσανον καὶ φρίκην, ὡς μετεβλήθη ἡ χλοερὰ κοιλάς τοῦ Χινῶμ εἰς γέενναν πυρός.

Περιττὸν νομίζω νὰ δρίσω ποῖα ἦσαν τὰ προβλήματα, ἅτινα προέκυπτον ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῶν εὐρωπιῶντων ἐκείνων τόμων, καὶ ὑπῆρξαν ἐπὶ πολὺν χρόνον τὸ μόνον ἀντικείμενον διμιλίας μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τῆς Μορέλλας. Οἱ ἐγκύψαντες ἐπὶ τῆς τοιαύτης φιλοσοφίας καλῶς γνωρίζουσι ταῦτα, οἱ δὲ ἄδαις αὐτῆς ἀδύνατον εἶναι νὰ ἐνοήσωσι δι' οἷας δῆποτε ἐξηγήσεως τοὺς φοβεροὺς ἐκείνους γρίφους. Ὁ ἰδιόρρυθμος πανθεϊσμός τοῦ Φίχτε, ἡ ἐκ τοῦ συστήματος τῶν Πυθαγόρειων ἀνασκαφεῖσα παλιγγενεσία, πρὸ πάντων δὲ τὸ δόγμα τῆς ταυτότητος τοῦ Σχελιγγίου, ἦσαν τὸ προσφιλὲς θέμα τῶν παρεχθέσεων τῆς εὐφαντάστου Μορέλλας. Ἡ ταυτότης αὕτη, ἡ κληθεῖσα προσωπικῆ, συνίσταται κατὰ τὸν Λόκκιον εἰς τὴν ἐπιμονὴν τοῦ λογικοῦ ὄντος, λέγοντες δὲ πρόσωπον ἐννοοῦμεν οὐσίαν σκεπτομένην καὶ ἔχουσαν συνείδησιν τῆς ὑπάρξεως αὐτῆς, ἀφοῦ μόνη ἡ συνείδησις αὕτη διακρίνει ἕκαστον ἡμῶν ἀπὸ τῶν ἄλλων σκεπτομένων ὄντων καὶ συνιστᾷ τὴν προσωπικὴν ταυτότητα. Ἡ ἰδέα τῆς προσωπικῆς ταύτης ταυτότητος, τῆς παραμενοῦσης καὶ μετὰ θάνατον ἡ συναποθησκούσης μετὰ τοῦ σώματος, ἦτο πρόβλημα κινουὺν εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν τὸ ἐνδιαφέρον μου, οὐ μόνον διὰ τὰς ἀμέσους αὐτοῦ ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης τύχης συνεπέας, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον διὰ τὸν παράδοξον καὶ ἀνήσυχον τρόπον μεθ' οὗ ὠμίλει περὶ τούτου ἡ Μορέλλα.

Ἡ στενοχωρία ἐν τούτοις, ἦν μ' ἐπροξένει ἡ μυστηριώδης φύσις τῆς γυναικὸς μου, ἠΐξανε καθ' ἑκάστην. Ἡ δροσώδης πρόσφαισις τῶν ὠχρῶν της δακτύλων, ἡ λάμψις τοῦ μελαγχολικοῦ αὐτῆς βλέμματος καὶ πρὸ πάντων ἡ ὑπερκύκνειος ἐμμέλεια τῆς φωνῆς της μοὶ ἐνεποιοῦν αἰσθησιν σχεδὸν ἀφόρητον. Ἡ Μορέλλα ἠσθᾶ-

νετο τοῦτο, ἀλλ' οὐδέποτε παρεπονεῖτο. Ἐφαινετο δὲ καὶ σαφῶς γνωρίζουσα τὴν ἄγνωστον εἰς ἐμὲ αἰτίαν τῆς βαθμιαίας μετατροπῆς τῆς στοργῆς μου εἰς ἀντιπάθειαν· ἀλλ' ἀπέφευγε πᾶσαν ἐξήγησιν ἢ καὶ ἀπλοῦν εἰς τοῦτο ὑπαινιγμόν. Καίτοι ὅμως φιλόσοφος, ἡ σύζυγός μου ἦτο ἐν τούτοις γυνή, ἡ δὲ ψυχρότης μου, ἣν ὑπέμενε ἀγογγύστως ὡς πεπρωμένην συμφορὰν, ἤσκει ὀλεθρίαν ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς υγείας αὐτῆς, παρακμαζούσας καθ' ἑκάστην. Ἡ φθίσις ἐνετύπωσεν ἐπὶ τέλους τὰ ἐρυθρὰ αὐτῆς στίγματα ἐπὶ τῶν παρειῶν της καὶ καθίσταντο ἐπίσημοι τοῦ μετώπου της αἱ φλέβες. Ταῦτα βλέπων κατελαμβανόμεν ὑπὸ ἀδιηγήτου τινός οἴκτου· ἅμα ὅμως ἠντίκρουζον τὴν ἀτραπὴν τοῦ βλέμματός της, τοῦ τοσαύτας ἀντανακλῶντος σκέψεις, κατελαμβανόμεν ὑπὸ ζάλης καὶ σκοτοδίνης, ὡς ὁ ῥίπτων τὸ βλέμμα εἰς ἄβυσσον ζοφεράν καὶ ἀκαταμέτρητον.

Ἀναγκάζομαι ἤδη νὰ δηλολογήσω ὅτι ἐφθασα νὰ περιμένω μετ' ἐπιτεινομένης καθ' ἑκάστην ἀνυπομονησίας τὴν στιγμὴν τοῦ θανάτου τῆς Μορέλλας. Ἄλλ' ἡ ἀπομείνασα αὐτῇ ὀλίγη πνοὴ ἐπέμενε ἀντεχομένη τοῦ καταρόεοντος σώματος ἐπὶ πολλὰς ἔτι ἡμέρας, ἐβδομάδας καὶ ἀτελευτήτους μῆνας, μέχρις οὗ τὰ πάσχοντα νεῦρά μου κατίσχυσαν ἐντελῶς τοῦ λογικοῦ καὶ ἤρχισα νὰ καταρῶμαι τὰς ἀναβολὰς ταύτας, μετρῶν μετὰ πυρετιώδους δυσφορίας τὰς ὥρας καὶ αὐτὰ τὰ λεπτὰ ἅτινα, ἐφ' ὅσον τὸ εὐγενὲς τοῦτο πλάσμα ἔκλινε πρὸς τὸν τάφον, μοὶ ἐφαίνοντο μηχανόμενα ἐπ' ἀπειρον, ὡς ἡσκιὰ τῶν σωμάτων φθινούσης τῆς ἡμέρας.

Φθινοπωρινὴν τινα τέλος πάντων ἐσπέραν ἡ Μορέλλα μ' ἐκάλεσε παρὰ τὴν κλίνην της. Λεπτὸς πέπλος διαφανοῦς διήλκῃς ἠπλοῦτο ἐπὶ τὴν γῆν, ἐνῶ ὁ δῶν ἥλιος ἀνῆπτε πυρκαϊὰς ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῶν ὑδάτων καὶ ἐχρῶσσε τὰ μαρμαίνοντα φύλλα τοῦ δάσους. Ἡ στολὴ τοῦ Ὀκτωβρίου ἦτον οὕτω εὐχρους καὶ σιλιπνή, ὥστε ἠθελεῖ τις εἰπεῖ ὅτι τῆς Ἰριδος τὰ χρώματα κατέπεσαν ἐξ οὐρανοῦ ἐπὶ τῆς γῆς.

— Ὠραία ἡμέρα, μοὶ εἶπε, διὰ τοὺς μένοντας ἐπὶ τῆς γῆς, ἀλλ' ἔτι ὠραιότερα διὰ τοὺς ἀναβαίνοντας εἰς τὸν οὐρανόν. Μετ' ὀλίγον ἀποθνήσκω, ἀλλ' ἐν τούτοις θέλω ζῆσει.

Μὴ δυνάμενος ν' ἀπαντήσω ἠσπάσθην αὐτὴν ἐπὶ τοῦ μετώπου.

— Δὲν ἐπέπρωτο, ἐξηκολούθησε, νὰ μ' ἀγάπησῃς ζῶσαν· ἀφοῦ ὅμως ἀποθάνω θέλεις μὲ λατρεύσει. Φέρω ἐν τοῖς κόλποις μου τεκμήριον τοῦ παρελθόντος ὡς σκιὰ ἔρωτός σου. Τὸ τέκνον ἡμῶν θέλει ἐπιζῆσει· ἀλλ' οὐδὲ τοῦτο θέλει σὲ καταστήσει εὐτυχῆ. Αἱ ἡμέραι σου ἔσονται πλήρεις ἀνίας, ἥτις εἶναι τὸ διαρκέστερον τῶν ἀνθρωπίνων αἰσθημάτων, ὡς ἡ κυπάρισσος τὸ εὐζωότερον τῶν δένδρων. Αἱ ὥραι καθ' ἃς ἠδύ-

νασο νά εὐτυχήσης παρήλθον ἀνεπιστρεπτεί, ἡ δὲ εὐτυχία δὲν δρέπεται δις ἐν τῷ βίῳ ὡς τὰ ποσειδῶνια ῥόδα δις τοῦ ἔτους. Τὰς λευκάς σου τρίγας δὲν θέλουσι κοσμήσει οἱ στέφανοι τοῦ Ἀνακρέοντος, οὐδὲ θέλει σ' εὐφραίνει ὁ χυμὸς τῆς ἀμπέλου. Ὡς ὁ προσκυνητὴς τῆς Μέκκας, θέλεις φέρεи ἐπ' ὤμων, ὅπου καὶ ἂν ὑπάγῃς, τὸ σάβανόν σου.

— Τί λέγεις, ἀνέκραξα, πῶς τὸ γνωρίζεις;

Ἄλλ' ἡ Μορέλλα ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπον, καὶ κλονισθεῖσα ὑπὸ ἐλαφροῦ σπασμοῦ ἔτεκε θυγάτριον, ἰδὼν τὸ φῶς καθ' ἦν στιγμὴν ἔκλειεν ἐκείνη τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἡ παιδίσκη ἀνεπτύχθη σωματικῶς καὶ ἤθικῶς μετὰ ταχύτητος ἐκπληκτικῆς, καταστάσα ἐν βραγεῖ χρόνῳ τὸ ἐμψυχον ὁμοίωμα τῆς μητρὸς. Ἡ πρὸς αὐτὴν στοργή μου οὔτε ὄρια εἶχε οὔτε δύναται διὰ λέξεων νὰ περιγραφῆ μετ' οὐ πολὺ ὁμως ἀπώλεσα ἐκ νέου τὴν ἡσυχίαν καὶ νέα πάλιν νέφη ἐπεσκίασαν καὶ ταύτην μου τὴν χαρὰν. Ἐκτακτον ἀληθῶς φαινόμενον ἦτο, ὡς ἤδη εἶπον, ἡ ταχύτης τῆς σωματικῆς τοῦ παιδίου ἀναπτύξεως, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον ἀσυνήθεις καὶ φοβεραὶ ἦσαν αἱ σκέψεις, ὅψ' ἂν κατειγόμεν ἐπισκοπῶν τῆς διανοίας αὐτῆς τὰς προόδους. Καὶ πῶς ἦτο ἄλλως δυνατόν, ὅτε ἀνεκάλυπτον καθ' ἐκάστην ἐν τοῖς διαλογισμῶν τοῦ θυγατροῦ τὴν δύναμιν καὶ δέξυτητα τελείας γυναικός; Ὅτε ἤκουον τὰ ἀποφθέγματα τῆς πείρας ἀπορρέοντα ἐκ χειλέων παιδικῶν, καὶ διέκρινα τὰς φροντίδας καὶ τὰ πάθη τῆς ὠρίμου ἡλικίας σαφῶς εἰκονιζόμενα εἰς τὸ βάθος τῶν ἤδη μελαγχολικῶν αὐτῆς ὀφθαλμῶν; Ὅτε πάντα ταῦτα προσέβαλλον τὰς καταπλήκτους αἰσθήσεις καὶ ἀδύνατον ἀπέβη νὰ ἐπιμείνω δισταζὼν ἀπέναντι ἐναργείας ψηλαφητῆς, πῶς ἦτο δυνατόν νὰ μὴ με καταλάβωσι σκοτεινὰ ὑποψία καὶ ἀνέκφραστος ἀγκυχία ἐνθυμούμενον μετὰ φρίκης τὰς παραδόξους διηγήσεις καὶ τὰ μυστηριώδη ψυχολογικὰ θεωρήματα τῆς μακαρίτιδος Μορέλλας; Φοβούμενος μὴ καὶ ἄλλοι διακρίνωσιν ὅσα ἔβλεπον ἐγὼ ἔσπευσα ν' ἀπομονωθῶ μετὰ τῆς θυγατρὸς μου, εἰς ταύτην μόνην ἀφισρῶν ἀμερίστους πάσας μου τὰς ὥρας καὶ τὰς φροντίδας.

Ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἐπεθεώρουν καθ' ἐκάστην τὴν ἐκφραστικὴν καὶ γλυκυτάτην ὄψιν τῆς κορασίδος μου καὶ καθ' ἐκάστην διέκρινα νέαν τινα ὁμοιότητα αὐτῆς πρὸς τὴν ἀποθανούσαν· ἡ δὲ ὁμοιότης αὕτη καθίστατο ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν μᾶλλον ἀκριβῆς, ὠρισμένη καὶ ἀνιαρά. Τὸ νὰ ὁμοιάζῃ τὸ μειδιάμα τῆς πρὸς τὸ μητρικόν, τοῦτο ἠδυνάμην νὰ τὸ παραδεχθῶ, ἀλλ' ἡ ὁμοιότης αὕτη προσέβαινε μέχρι ταυτότητος, ἥτις μ' ἐπροξένει ἀνατριχίασιν· τὸ νὰ ἔχῃ ἡ θυγάτηρ τοὺς ὀφθαλμούς τῆς μητρὸς, ἦτο καὶ τοῦτο ἀνεκτόν, ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ οὗτοι εἰσέδουν εἰς τὰ ἄδυτα τῆς καρδίας μου ἀπαρράλκτως ὡς οἱ τῆς Μορέλλας. Ὡς

ἐκείνη, οὕτω καὶ ἡ θυγάτηρ μου εἶχε μέτωπον εὐρύ καὶ κυματίζουσαν κόμην, καὶ εἰς τὴν κόμην ταύτην συνέπλεκε δι' ἀπαρράλκτου κινήσεως τοὺς χιονώδεις δακτύλους. Καὶ τῆς φωνῆς τῆς ὁ ἐμμελῆς ἤχος ἦτο ὁ αὐτός, καὶ διὰ τῆς τοιαύτης φωνῆς μοι ἀπέτεινε τὰς συνήθεις εἰς τὴν νεκρὰν λέξεις καὶ φράσεις, καὶ τοῦτο πρὸ πάντων ἐκορῦφονε τὴν καταπληξίν καὶ ταραχὴν μου.

Οὕτω παρήλθον δέκα ἔτη καὶ ἡ θυγάτηρ μου ἦτο ἀκόμη ἄνευ ὀνόματος ἐπὶ τῆς γῆς. Ἐγὼ τὴν ὀνόμαζον «κόρη μου» ἢ «ἀγάπη μου» καὶ ἀφοῦ πλὴν ἐμοῦ δὲν ἐγνωρίζε κανένα, πᾶσα ἄλλη προσσηγορία ἦτο περιττή. Τὸ ὄνομα τῆς Μορέλλας εἶχε συναποθάνει μετ' ἐκείνης καὶ οὐδέποτε ἀντήχησεν εἰς τὰ ὄτα τῆς θυγατρὸς τῆς, διότι μοι ἦτο ἀδύνατον νὰ τὸ προσφέρω. Τούτων οὕτως ἐχόντων, ἡ τελετὴ τοῦ βαπτίσματος ἐπῆλθεν εἰς τὸν νοῦν μου μετὰ τῆς ἐλπίδος ὅτι ἤθελον δυνηθῆ νὰ φυγαδεύσω δι' αὐτῆς τ' ἀνησυχοῦντά με ὄχληρὰ φαντάσματα. Μετ' οὗ πολὺ τὰ πάντα ἦσαν ἔτοιμα καὶ ἡ τελετὴ εἶχεν ἀρχίσει ἤδη πρὶν δυνηθῶ ν' ἀποφασίσω περὶ τοῦ ὀνόματος. Πλεῖστα τοιαῦτα συνθροῦντο εἰς τὰ χεῖλη μου, ἀρχαῖά τε καὶ νέα, ἐπιχώρια καὶ ξένα, ἐκφραστικὰ ἀγαθότητος, φρονήσεως, καλλονῆς ἢ σοφίας, καὶ ἀδύνατον μοι ἦτο ν' ἀποφασίσω μεταξὺ τούτων, οὐδὲν εὐρίσκων ἄξιον τῆς θυγατρὸς μου.

Τίς τότε κακὸς δαίμων ἐξήγειρεν ἐν ἐμοὶ τὴν ἀνάμνησιν τῆς νεκρᾶς καὶ ἔφερεν εἰς τὰ χεῖλη μου τὸ ὄνομα ἐκεῖνο, οὗ ἡ μόνη μνεία ἤρκει νὰ σταματήσῃ τοῦ αἵματός μου τὴν κυκλοφορίαν; Οὐχὶ ἐκὼν ἐγὼ, ἀλλὰ τοιοῦτο βεβαίως πονηρὸν πνεῦμα ἐψιθύρισε δι' ἐμοῦ εἰς τὸ ὠτίον τοῦ ἱεροουργοῦντος τὰς τρεῖς συλλαβὰς τοῦ ὀνόματος «Μορέλλα.» Ἄμα ἀντήχησαν αὐταὶ ἐν τῇ σιγῇ τῆς νυκτὸς ὑπὸ τοὺς θόλους τῆς ἐκκλησίας, ὠχρίασε καὶ ἐταράχθη ἡ ὄψις τῆς θυγατρὸς μου, ἥτις ἀνασκιρτήσασα εἰς τὸ ἄκουσμα ἐκεῖνο, τὸ πρωτάκουστον ἐν τούτοις αὐτῇ, ἀνῆγειρεν εἰς οὐρανὸν τὸ διαυγὲς αὐτῆς βλέμμα καὶ κατέπεσεν ἐπὶ τῶν πλακῶν τοῦ ναοῦ κράζουσα «Ἰδοὺ ἐγὼ!»

Αἱ λέξεις αὐταὶ ἤχησαν εὐκρινῶς εἰς τὸ οὖς μου καὶ ἐκείθεν ἔρρευσαν συρίζουσαι ὡς ζέων μόλυβδος εἰς τὸν ἐγκέφαλόν μου. Πολλὰ παρήλθον ἔκτοτε ἔτη, οὐχὶ ὁμως καὶ τὸ ῥίγος τῆς φοβερᾶς ἐκείνης στιγμῆς. Ἐκτοτε οὔτε τὰ ἄνθη ἔχουσι δι' ἐμὲ ὄσμην οὔτε μ' εὐφραίνει ὁ χυμὸς τῆς ἀμπέλου· ἡ γῆ μοι φαίνεται σκοτεινὴ καὶ ἐπ' αὐτῆς ἐκτείνεται πυκνὴ σιὰ κυπαρίσσου. Ἐν τῷ σκότει τούτῳ μίαν μόνην διακρίνω μορφὴν, τῆς Μορέλλας, καὶ ταύτης τὸ ὄνομα συρίζει ὁ ἄνεμος εἰς τὴν ἀκοήν μου καὶ μεταλέγει τῶν κυμάτων ὁ ῥόγχος. Ἄλλ' ἡ Μορέλλα ἀπέθανεν· ὅτε δὲ κατέθεσα αὐτὴν ἰδίαις χερσὶ ἐν τῷ οἰκογενειακῷ τάφῳ, ἐβρίγησα ἔτι μᾶλλον, οὐδὲν ἀνευρῶν ἔγνος τῆς πρὶν ἐκεῖ κατατεθείσης πρώτης Μορέλλας.

E. Δ. P.